

Православни мисли за всеки ден

Жануа '98
издателска и
продуцентска къща
София 2016

През 1909 година с разрешение на духовната цензура е издаден „Дневник на православния свещеник“. Той е живял през 19 век, но името му не е упоменато. Дневникът съдържа тълкувания на библейски цитати.

Тази книга била любима на последната руска императрица Александра Фьодоровна, тя не се разделяла с нея до края на дните си.

Дневникът е преиздаден в първоначалния си вариант, едва в началото на 90-те години на 20 век от руското православно издателство „Лестница“.

Дневникът съдържа 365 тълкования на библейски фрази, колкото са дните в годината. Това е календар – дневник, в който библейските мисли са изтълкувани в съвременен вариант. Мислите помагат на хората да станат по-добри, по-толерантни и по-мъдри.

1-ви ден

ОСИНОВЯВАНЕ

„Отче наш, който си на небеса“ (Лк. 11, 2).

Отец наш! Колко малко разбираме ние какво означава това! Христос ни дарява Отца; Той често по време на Своя земен живот повтаря следните думи: „Отецът ваш Небесен“. Но с особена сила възвестява Той за това осиновяване преди смъртта и след смъртта. „И възлюбил си ги, както си възлюбил Мене“ (Ин. 17, 23), – казва Той на Отца. Трепет ни завладява от тези слова – възможно ли е същата степен на любов, дадена на Единородния, Възлюбен Син, да снизходи и върху нас? Христос казва така, Той знае Отца и Го моли за нашето осиновяване като награда за Своего страдание. Издигайки се от гроба, Той провъзгласява: „Възлезувам при Отца Моего и Отца вашего“ (Ин. 20,17). Осиновяването, извършено от Него, се е изпълнило.

Апостол Иоан, осъзнаващ цялата драгоценност, великата радост, великото предимство на това осиновяване, възкликва: „Вижте каква любов е дал нам Отеца, да се наречем и да сме чеда Божии“ (1 Ин. 3, 1).

Това осиновяване обединява всички вярващи. „Отец наш“ и в Него един на друг сме си родни. Това родство е по-високо, по-тясно, по-здрaво от всяко друго. До този Отец има достъп непрестанен. При Него трябва да достигат всички наши печали и грижи, Той притежава непресъхващ извор на блага за уповаващите се на Него. И в Него се сливат сърцата, защото „Един Бог и Отец на всите, Който е над всички, чрез всички, и във всички нас“ (Ефес. 4, 6).

2-ри ден

МОЛИТВАТА ГОСПОДНЯ

„Да ся святи името Твое, да дойде Царството Твое“ (Лк. 11, 2).

Твоеето име, на Отеца мой Небесен, ще почитам и светя по-високо от всяко Име. Ако съм осквернил, опетнил своето име, аз

мога да го омия в името на Отеца мой. Радвайте се не на делата ваши, не на служението ваше, не на вашата власт над злия дух, а на това, че „имената ваши са написани на небесата“ (Лк.10,20).

Христос единствен може да ни научи да се молим, само чрез Него ние имаме мир с Бога и „придобихме входът в тази благодат, в която стоим и се хвалим с надеждата на Божията слава“ (Рим. 5,1, 2).

Господи! Името Ти е Правда, Любов, Справедливост, Чистота, Премъдрост, Милосърдие, Мир, Святост, Смирение, Кротост — всичко велико, светло, добро. Да се свети името Твое в душата, в сърцето, в ума, в живота, в устата мои, да ми бъде то светиня, която ще ме освети и на която аз ще посветя себе си!

Да не се похули, да не се оскверни с нищо, да не се отдалечи никога от мен тази светиня! Да дойде Царството Твое!

На тази Земя порочна, където ние се борим с греха, със страстите, със самите себе си, със света на злото и съблазънта, където има толкова много шум, пустота, неправда, нечистота, страдания, където царства злото, ние отправяме призив към Господ, жадувайки да дойде Царството Му. Молим се да се

покори злото, да царства правдата Божия, да се отрие всяка сълза, да няма смърт, да дойдем и ние като покаялия се разбойник, в нозете Му и да се съединим всички в братска любов пред Престола на славата Негова в Царството Му. Господи, чуй молитвата ни и да дойде Царството Твое в нашата душа, преобразявайки я, омивайки я и обновявайки я всецяло.

3-ти ден

НАЙ-ДОБРАТА УЧАСТ

„Да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята“ (Лк. 11, 2).

Най-добрата участ за човека на Земята е да твори волята Божия. Не понякога повърхностно, често неохотно, но така, както тя се твори на Небето.

Трите първи прошения на молитвата Господня се отнасят направо към Отца: името Твое, Царството Твое, волята Твоя. Христос учи човека да поставя Бога на първо място, което Му и принадлежи. Първо небесното – сетне земното, първо духовното – сетне те-

лесното, първо Божието – сетне човешкото. Христос откъсва човешкия взор, прикован към околното, и го устремява към Отца и върху това, което е свързано с Него.

При нас не е така: личното стои на главно място. Личните грижи, нужди, дела поглъщат всичко, и ние дотърчаваме с тях при Бог, като единствен изход от тежкото положение. Той Самият може би няма никакво място в живота ни. От това е неправилността, греховността, безцелността на всесъществуването. Христос признава само един ред и го връща в тази чудна молитва: „В началото е Бог“. Когато човекът също възприеме с душата си тази истина, едва тогава за него ще настъпи истинският християнски живот. Търсейки преди всичко волята Божия и творейки я според светлината, която му е дадена, той влиза в областта на Царството Божие и започва да познава и прославя името на Оногова, от Когото изхожда всяка благодат и изпълнението на всяка нужда. Явява се тогава равновесие в душата му и волята Божия не просто се приема с печална покорност, но се твори с пълна енергия и с доверието на преданата любов.

В едно училище попитали децата: „Как се твори волята Божия на небето?“ Множество

отговори се чули: „охотно“, „сега“, „радостно“... последното гласче принадлежало на много малко момиченце, което благоговейно казало: „Без да пита – защо!“ Да, с доверие, което не задава въпроси, но изпълнява, творят волята Божия онези, които съзнателно произнасят това трето прошение и съгласуват с него своя живот.

4-ти ден

ЗА ХЛЯБА НАСЪЩЕН

„Хлябът наш насъщний давай ни го всякой ден“ (Лк. 11,3).

По-нататък в молитвата Господня следват три прошения относно човека и неговите нужди. Как се грижи Отецът за прехраната на Своите деца! Той с „ангелски хляб“ храни Своя народ, изпраща този хляб направо от Небесата всеки ден. Той от камък извлича за тях вода в пустинята. Христос храни гладните, изцелява болните, състрадава на нуждите не само на душата, но и на тялото; Той ни учи и в това прошение къде преди всичко да се обръщаме за помощ.

Хората се обръщат за помощ към хората и се огорчават, когато получат отказ, а трябва да се обръщат просто директно към Подателя на всички блага.

Една много бедна жена, която попитали къде се обръща тя за помощ, отговорила: „Към Бога и към хората само чрез Него. Сърцата са в Негова власт и Той ги склонява към жалост, когато иска“.

Колкото по-далеч се придвижваме в нашия духовен живот, толкова повече се учим на тази пълна зависимост от волята на Бога Отец, разчитайки на Него във всичко всяка минута от нашия живот, докато не разберем великата истина на тези слова: „Без Мене не можете нищо да сторите“ (Ин. 15, 5). „Тялото е за Господа, и Господ е за тялото“ (1 Кор. 6,13). Когато Господ отказва в нещо, Той Сам възпълва всичко стократно. Децата Негови в нищо не зависят от външни обстоятелства, а зависят единствено от „всяко слово, което изхожда из устата Господни“ (Втор. 8, 3).

Ако понякога се случи земният хляб да е оскъден, то Господ може да приложи към него такава благословия, да вложи в сърцето на човека такава радост, търпение и благодарност, че оскъдният хляб се превръща в Неговите ръце в богата духовна храна, от която при лишенията за тялото укрепва душата.